

UN MISTERI PER RESOLDRE

Gina Osorio Gutiérrez

Categoria: 6^è primària

Per què desapareixen? Tindran alguna cosa en comú?, em preguntava jo. Era un dia càlid d'estiu, i havia de resoldre un misteri. El problema era que no sabia com. Vaig engegar la televisió per veure les notícies.

–Hi ha hagut un nou desaparegut en un poblet a prop del riu Nil, a Egipte –van anunciar.

La bona notícia era que ja sabia per on començar a investigar. Vaig anar a la meua habitació a fer la maleta. Com abans marxés, millor. Va arribar la meua família i els vaig explicar el que havia passat. Els meus fills no volien que marxés. Els feia por que em passés alguna cosa, però els vaig tranquil·litzar dient-los que no em passaria res. En arribar a l'aeroport vaig treure el bitllet i vaig anar cap a l'avió corresponent. Era a punt d'entrar-hi quan, de sobte, vaig sentir una veu que cridava:

–Mònica! Espera, Mònica!

Em vaig girar i vaig veure el meu company de feina, en Carles. Estava cansat i suat de tant córrer. Vam pujar plegats a l'avió i durant el viatge em va explicar que hauríem d'anar amb molt de compte perquè aquell seria un dels casos més perillosos a què ens havíem enfrontat.

Vam aterrar i ens vam instal·lar en una petita cabana a vora del riu Nil. Jo vaig agafar els meus estris de detectiu i em vaig posar a investigar. Van passar hores i més hores, i encara no havia trobat ni una petjada. Va passar un dia, i més tard una setmana. Ja començava a pensar que l'home havia caigut al riu. Però al cap d'unes hores més, de sobte...

–Carles! Carles! –vaig cridar emocionada.

Per fi havíem trobat una pista. Eren unes petjades molt grans. També vam descobrir que

aquell home, o dona, es dirigia cap al sud. On volia anar? Ens volia despistar?, pensava contínuament jo. Vam engegar la ràdio. Pensàvem que potser ens donaria alguna pista, i així va ser.

–Un nou desaparegut! Ha estat a la selva de l'Amazones, mentre uns exploradors investigaven una zona perillosa –van anunciar.

Com havia pogut arribar-hi tan ràpid? Vam tornar a fer les maletes i directes a la selva amazònica.

En arribar no sabíem on començar a investigar. Vam trobar una cova i ens hi vam instal·lar. Era de nit i feia fred; vam fer una foguera i a dormir. L'endemà, en despertar-me, vaig veure que en Carles no hi era. Vaig pensar que havia començat a investigar. Jo vaig agafar els meves coses i em vaig apropar a un arbre. Potser hi hauria ditades. Van passar tres hores i encara no sabia res d'en Carles. Potser era a la cova passejant i s'havia perdut. Així, doncs, vaig decidir de buscar-lo per dins de la cova. Per marcar el camí i no perdre'm vaig agafar un paquet d'arròs. N'aniria tirant a mesura que anés avançant.

Al cap de dues hores encara estava caminant. Aquella cova era immensa! Fins que vaig veure una llum que brillava a uns 50 metres de distància. Com més avançava, la llum era més forta. Quan era a un parell de metres vaig veure dos homes i una dona que tenien agafats pel braç els desapareguts. Entre ells hi havia en Carles, desmaià i amb tot de ferides per la cara, els braços i les cames. Quan aquella gent em va veure van marxar corrents. Jo vaig córrer també per atrapar-los, però es van ficar dins d'una mena de sala que hi havia a dintre de la cova. Van tancar la porta amb clau i no podia entrar. Vaig picar fort a la porta, però res. L'únic que vaig aconseguir va ser fer-me mal a la mà. Estava cansada i disgustada, i de sobte em vaig desmaiar. Va passar molta estona, i quan em vaig despertar la porta seguia tancada. Per sort em va venir una idea al cap. Portava el cabell recollit amb una cua i uns clips perquè s'aguantés, i me'n vaig treure un per forçar el pany. La porta es va obrir. Vaig entrar a la sala amb molt de cura i em vaig treure les sabates perquè no em sentissin. Vaig mirar i no hi havia ningú tret dels desapareguts. M'hi vaig acostar ràpidament, els vaig deslligar i vam sortir corrents de la cova.

Quan vam ser fora vaig trucar a la companyia on treballava perquè m'enviessin reforços, i en arribar aquests vam fer pujar els desapareguts a un helicòpter. Jo vaig tornar a entrar a la cova. Els dolents encara eren a dintre. La dona va intentar atacar-me tot etzibant-me una puntada, però la vaig esquivar. Un dels homes, per la seva banda, va provar de clavar-me un cop de puny, però vaig saltar per esquivar-lo igualment. Mentre saltava l'altre home em va agafar pels peus i em va llençar a terra; finalment vaig quedar inconscient.

En despertar-me era en un hospital.

–Però... Què ha passat? Els heu detingut? –vaig preguntar en despertar-me als meus caompanys de feina, que eren al meu costat.

Em van explicar que, quan m'havia quedat inconscient, em volien disparar amb una pistola, però en Carles es va posar darrere seu i, abans que disparessin, es va llençar a sobre seu i ràpidament els va posar les manilles. Vaig felicitar-lo, i li vaig donar les gràcies per salvar-me.

En arribar a casa em vaig posar contenta de veure la meva família. Ells estaven tristos i espantats pel que m'havia passat, però els vaig dir que al pròxim misteri pararia més compte. Al cap i a la fi, no pensàrieu pas que deixaria la meva feina, oi? Espero poder explicar-vos el meu pròxim misteri.

FI